



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Mgr. Eva Plačková**, IČO 04664132,
se sídlem Sokolská třída 966/22, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava
insolvenční správce Viskitki s.r.o. „v likvidaci“, IČO: 268 31 457
se sídlem Božkova 1017/74, 702 00 Ostrava – Přívoz

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429,
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 17. 8. 2022, č. j. MSP-7/2022-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti (dále jen „*ministr*“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí rozkladu žalobkyně proti usnesení žalovaného ze dne 9. 9. 2021, č. j. MSP-1767/2019-ODSK-VTS/34 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně dle § 10 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 59/2017 Sb.*“), s přihlédnutím k § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. a § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).

Žalobní body

2. Žalobkyně namítla, že správní rozhodnutí jsou nezákonná, neboť na podkladě provedeného dokazování byl učiněn nesprávný závěr o okamžiku počátku běhu lhůty pro zpeněžení propadlého majetku. Žalobkyně trvá na tom, že z podkladů, které byly žalovaným shromážděny, neplyne, že by byly dány podmínky pro zastavení řízení ve smyslu zákona č. 59/2017 Sb., neboť z doložených podkladů neplyne, že by zpeněžování majetku vůbec bylo zahájeno. Pokud má být důvodem pro zastavení ta skutečnost, že se majetek nepodařilo ve lhůtě 1 roku zpeněžit, a tedy se jedná o majetek ve smyslu zákona č. 59/2017 Sb. neprodejný, musely by být činěny úkony k jeho zpeněžení. Bez tohoto není možno konstatovat, že se majetek zpeněžit nepodařilo. V posuzované věci pak ze shromážděných podkladů plyne, že doposud byly činěny pouze formální úkony směřující k možnosti nakládat s propadlým majetkem, které měly vést k možnosti zahájení jeho zpeněžování. Pokud by měl být učiněn závěr o neprodejnosti majetku, musel by být učiněn alespoň pokus o jeho zpeněžení, což však v posuzovaném případě dosud nenastalo.
3. Žalobkyně dále poukázala, že majetek představuje reálně zpeněžitelnou hodnotu a je s ohledem na svůj charakter (bytová jednotka) dobře zpeněžitelný, tedy nejedná se o majetek neprodejný. Závěr o neprodejnosti majetku může vycházet až z reálně proběhlého procesu zpeněžování majetku, který by byl neúspěšný. Žádný takovýto proces dosud neproběhl. Přijetí opačného závěru by vedlo k absurdní situaci a obohacení na straně státu na úkor osob poškozených trestnou činností, když bez ohledu na to, že stát neučinil žádný úkon směřující ke zpeněžování majetku, byla by čistě formálně konstatována jeho neprodejnost a řízení o uspokojení poškozených zastaveno. Po skončení tohoto řízení by pak poškození neměli možnost domáhat se svého uspokojení, byť by majetek byl státem úspěšně zpeněžen. Žalobkyně nerozporovala, že jednoroční lhůta může marně uplynout, tedy může nastat stav, kdy se v této lhůtě majetek nepodaří zpeněžit s ohledem na absenci zájemců o koupi, avšak aby tento stav mohl nastat, muselo by reálně dojít k zahájení zpeněžování majetku, což v posuzovaném případě nenastalo.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem, nikoliv na základě libovůle žalovaného. Dále uvedl, že si je vědom, že předmětná lhůta má s ohledem na specifika zpeněžení podílu na věci v podílovém spoluvlastnictví značný význam pro výsledek řízení dle zákona č. 59/2017 Sb. Žalovaný proto dbá na to, aby v řízení docházelo k řádnému zjištění počátku běhu této lhůty. Tvzení žalobkyně, že zpeněžování majetku vůbec nebylo zahájeno, je však s

ohledem na dikci § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. nerelevantní a zavádějící. Výkladem § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. nelze než dospět k jednoznačnému závěru, že předmětná lhůta počíná běžet dnem plnění úkolů organizační složky státu dle § 15 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (dále jen „zákon o majetku“), nikoliv faktickým zpeněžováním. V rámci posuzování žádosti žalovanému nepřísluší hodnotit efektivnost prováděných úkonů za účelem zpeněžení věci. Počátek běhu roční lhůty dle § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb., v projednávaném případě nastal dne 11. 10. 2019, kdy Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „Úřad“) zaslal Krajskému soudu v Ostravě výzvu k podání návrhu na vklad vlastnického práva pro Českou republiku s příslušností hospodařit pro Úřad. S ohledem na skutečnost, že zákonodárce za pomoci právní fikce v § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. stanovil okamžik, v němž je zpeněžovaná věc pro účely zákona č. 59/2017 Sb. považována za neprodejnou, nedisponuje žalovaný žádným diskrečním oprávněním ve věci, a tedy mu nepřísluší hodnotit, zdali věc fakticky prodejná je; žalovaný není rovněž oprávněn posuzovat, bude-li věc v dohledné době zpeněžena. Rozhodná je skutečnost, kdy k předmětné věci začala organizační složka státu plnit své úkoly dle § 15 odst. 1 zákona o majetku, jakož i skutečnost, že věc se do 1 roku od tohoto okamžiku nepodařilo zpeněžit.

Průběh řízení před správními orgány

5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 31. 8. 2019 byla žalovanému doručena žádost žalobkyně o uspokojení majetkového nároku poškozeného z trestní sankce podle § 8 zákona č. 59/2017 Sb. Dne 22. 10. 2020 vydal žalovaný usnesení č. j. MSP-1767/2019-ODSK-VTS/16, kterým bylo řízení o žádosti žalobkyně dle § 10 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. s přihlédnutím k § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. a § 66 odst. písm. h) správního řádu zastaveno, neboť z výnosu majetkové trestní sankce nebyly získány žádné peněžní prostředky. Na základě podaného rozkladu tehdejší ministryně spravedlnosti vydala dne 28. 4. 2021 rozhodnutí č. j. MSP-5/2021-ODKA- ROZ/3, kterým usnesení zrušila z důvodu vady řízení způsobující nezákonnost původního usnesení, a věc vrátila žalovanému k dalšímu řízení. Tehdejší ministryně spravedlnosti v rozhodnutí uvedla, že žalovaný doplní v navazujícím řízení skutková zjištění o úvahu, kterým okamžikem obecně počíná běžet lhůta dle § 6 odst. 2 zákona 59/2017 Sb., a v doplněném dokazování zjistí, kdy začala tato lhůta plynout v případě žalobkyně.
6. Žalovaný následně požádal Úřad o informaci, kdy začal činit kroky vedoucí ke zpeněžení propadlé nemovitosti. Úřad ve své odpovědi ze dne 21. 6. 2021 popsal dosavadní kroky vedoucí ke zpeněžení předmětné nemovitosti a současně sdělil, že roční lhůta dle § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb., započala dne 30. 8. 2019. Následně vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutí, v němž uvedl, že dle sdělení Úřadu nebyly propadlé věci ve lhůtě jednoho roku zpeněženy. Žalovaný však na rozdíl od Úřadu dospěl k závěru, že lhůta začala běžet až dnem 11. 10. 2019, tedy prvním úkonem v dané věci, kdy byla zaslána Krajskému soudu v Ostravě výzva k podání návrhu na vklad vlastnického práva pro Českou republiku s příslušností hospodařit pro Úřad.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr uvedl, že z dikce § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. vyplývá, že věc se považuje za neprodejnou, nepodaří-li se ji zpeněžit do 1 roku poté, kdy k ní organizační složka státu začala plnit své úkoly podle § 15 odst. 1 zákona o majetku. Zákonodárce za pomoci právní fikce stanovil okamžik, v

němž je zpeněžovaná věc pro účely zákona č. 59/2017 Sb. považována za neprodejnou, správní orgán tak nedisponuje žádným diskrečním oprávněním ve věci, a tedy mu nepřísluší hodnotit, zdali věc fakticky prodejná je; správní orgán není rovněž oprávněn posuzovat, bude-li věc v dohledné době zpeněžena. Není-li věc ve lhůtě jednoho roku zpeněžena, nemá žalobkyně na výnos z majetkové trestní sankce ve smyslu zákona č. 59/2017 Sb. nárok. Dle ministra se nelze ztotožnit s námitkou, že zpeněžování nebylo zahájeno, když proběhly pouze formální úkony směřující k možnosti nakládat s propadlým majetkem. Výkladem ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb., totiž nelze než dospět k jednoznačnému závěru, že lhůta počíná běžet dnem plnění úkolů organizační složky státu dle § 15 odst. 1 zákona o majetku, nikoliv faktickým zpeněžováním. Žalovanému v rámci posuzování žádosti podle zákona č. 59/2017 Sb., nepřísluší hodnotit efektivnost prováděných úkonů za účelem zpeněžení věci či snad kontrolovat Úřad. V posuzovaném případě žalovaný v souladu se zákonem č. 59/2017 Sb., správně určil počátek běhu roční lhůty. Názor žalobkyně, že dovození jiných závěrů by bylo zcela v rozporu se zákonem a jeho smyslem a vedlo by ke zvýhodnění státu, který by mohl pouhým prodléváním se zahájením reálného zpeněžování majetku zkrátit osoby skutečně postižené trestnou činností odsouzeného, je bez významu, neboť není opřen o relevantní právní úpravu. Jde tak toliko o polemiku žalobkyně nad vhodností předmětné zákonné úpravy.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
9. Žaloba není důvodná.
10. Při rozhodování soud vycházel z následující právní úpravy:
11. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. se „[m]ajetkovou trestní sankcí se pro účely tohoto zákona rozumí sankce uložená podle trestního zákona v trestním řízení o trestném činu, kterým pachatel způsobil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu anebo jím získal bezdůvodné obohacení, a to trest propadnutí majetku“.
12. Podle § 2 odst. 2 věta první zákona č. 59/2017 Sb. „[m]ajetkovým nárokem se pro účely tohoto zákona rozumí nárok poškozeného na náhradu majetkové škody nebo nemajetkové újmy, jež byla poškozenému způsobena trestným činem, nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které pachatel na úkor poškozeného získal“.
13. Podle § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. „[o]právněnou osobou se pro účely tohoto zákona rozumí poškozený, s výjimkou státu, který v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce nebo ve kterém si soud rozhodnutí o uložení majetkové trestní sankce vyhradil do veřejného zasedání podle § 230 odst. 5 nebo 3 trestního řádu, uplatnil majetkový nárok a tento nárok mu byl přiznán rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení, které nabylo právní moci a je vykonatelné“.
14. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. „[j]inou věc než uvedenou v § 5, která propadla nebo byla zabrána na základě majetkové trestní sankce, organizační složka zpeněží postupem podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Ustanovení zákona

o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích upravující odchylný postup než ten, který se týká zpeněžení věci, se nepoužijí.“

15. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. „[p]ostup podle odstavce 1 se nepoužije, jde-li o věc, která je podle odstavce 3 vyloučena z povinnosti zpeněžení, nebo o věc neprodejnou; za věc neprodejnou se pro účely tohoto zákona považuje věc, kterou se nepodaří zpeněžit do 1 roku poté, kdy k ní organizační složka začala plnit své úkoly podle § 15 odst. 1 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích“ [podtržení provedeno soudem].
16. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 59/2017 Sb. „[o]rganizační složka neprodleně uvědomí ministerstvo o skutečnosti, že na zvláštní účet zaslala všechny peněžní prostředky získané zpeněžením věci z označeného trestního řízení, nebo o skutečnosti, že žádné peněžní prostředky na zvláštní účet nezašle, neboť propadlou nebo zabranou věc pocházející z označeného trestního řízení nelze zpeněžit z důvodů uvedených v odstavci 3, nebo jde o věc neprodejnou. Organizační složka vyrozumí ministerstvo i o jiné skutečnosti týkající se propadlé nebo zabrané věci, která je významná pro řízení o uspokojení majetkového nároku oprávněné osoby.“
17. Podle § 10 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. „[n]ebyly-li z majetkových sankcí uložených v označeném trestním řízení získány žádné peněžní prostředky, ministerstvo řízení zastaví“.
18. Podle § 15 odst. 1 zákona o majetku „[m]ajetek uvedený v ustanovení § 10 příslušná organizační složka (§ 11) určí a sepíše neprodleně poté, kdy se o takovém majetku dozvěděla; v případě věcí, které se evidují v katastru nemovitostí, současně zajistí, aby byl proveden zápis do katastru nemovitostí. Pro účely provedení záznamu do katastru nemovitostí je písemností osvědčující příslušnost organizační složky její prohlášení o vzniku práva.“
19. Mezi stranami je sporné, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 10 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb., neboť z výnosu majetkové trestní sankce (propadnutí části majetku) nebyly získány žádné peněžní prostředky, když nemovitosti specifikované ve výroku rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2019, č. j. 32 T 3/2018-4087, nebyly ve lhůtě jednoho roku zpeněženy, a tudíž jsou pro účely zákona č. 59/2017 Sb., považovány za neprodejné. Argumentace žalobkyně je založena na tom, že žalovaný učinil nesprávný závěr o neprodejnosti majetku, neboť ten dle žalobkyně může vycházet až z reálně proběhlého procesu zpeněžování majetku, který by byl neúspěšný. Ten v daném případě však nezapočal, byly činy pouze formální úkony. Navíc bylo zřejmé, že majetek (bytová jednotka) je s ohledem na svůj charakter prodejný.
20. S argumentací žalobkyně se však soud nemohl ztotožnit, neboť v citovaném ust. § 6 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb., je zcela jednoznačně stanoven okamžik, v němž je zpeněžovaná věc pro účely tohoto zákona považována za neprodejnou. Tento okamžik tedy nastává po uplynutí 1 roku poté, kdy k předmětné věci začala organizační složka státu plnit své úkoly dle § 15 odst. 1 zákona o majetku, a to bez ohledu na to, kdy bylo fakticky přistoupeno k samotnému zpeněžování. Z důvodové zprávy k zákonu č. 59/2017 Sb., (dostupné na www.psp.cz) přitom vyplývá, že zákonodárce záměrně navázal neprodejnost věci pouze na časové kritérium. Zákonodárce tedy stanovil okamžik, v němž je zpeněžovaná věc považována za neprodejnou pro účely zákona č. 59/2017 Sb. To však neznamená, že by věc musela být fakticky neprodejná. Již žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že věc není neprodejná absolutně a může být prodána i po uplynutí 1 roku. V takovém případě však Úřad takto získané peněžní prostředky nezašle na zvláštní účet ministerstva, ale přímo do státního rozpočtu. Z uvedeného tedy vyplývá, že argumentace žalobkyně, která

poukazuje na faktickou prodejnost, není relevantní, neboť zákonodárce jasně vymezil, kdy je třeba považovat věc pro účely zákona č. 59/2017 Sb. za neprodejnou. Pro úplnost soud dodává, že si je vědom, že dané ustanovení bylo s účinností od 1. 1. 2023 novelizováno, pro posuzovanou věc je však tato skutečnost s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. bez významu.

21. Soud má tedy za to, že výklad zastávaný žalobkyní je v rozporu s výslovným zněním zákona č. 59/2017 Sb. Jak přitom konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016-62, č. 3632/2017 Sb. NSS: *„Možnost výkladu contra legem, tj. v rozporu s výslovným zněním právního předpisu (aniž by takový závěr byl textem vykládaných ustanovení, byť i chápáním do jisté míry volněji, umožněn), připadá v úvahu pouze výjimečně, např. v případě nutnosti zaplnění mezery v právu nebo naopak teleologické redukce..., a to výlučně v případech, kdy si takový aplikační postup vyžaduje důležitý důvod vyplývající z ústavního pořádku.“* Takovýto důležitý důvod dosahující ústavněprávní relevance však soud v souzeném případě nespatřuje.
22. Pokud přitom žalobkyně tvrdí, že po skončení řízení podle zákona č. 59/2017 Sb., by poškození neměli možnost domáhat se svého uspokojení, soud k tomu uvádí, že byt může být postup podle zákona č. 59/2017 Sb. při vymáhání nároku na náhradu majetkové či nemajetkové újmy (popř. nároku na vydání bezdůvodného obohacení) způsobené trestným činem nepochybně efektivní, nejedná se o jedinou možnost, jak mohou poškození tuto náhradu získat.
23. Pokud žalobkyně dále uvádí, že žalovaným zastávaný výklad by vedl ke zvýhodnění státu, který by mohl prodléváním se zahájením reálného zpeněžování majetku zkrátit osoby postižené trestnou činností odsouzeného, pak je třeba uvést, že se jedná o čistě hypotetickou situaci, k níž v daném případě nedošlo; sama žalobkyně toto nenamítá a ze správního spisu tato skutečnost rovněž nevyplývá (k tomu srov. zejména sdělení Úřadu ze dne 21. 6. 2021, kde jsou mimo jiné popsány jednotlivé kroky Úřadu ve vztahu k předmětným nemovitostem). Správní soud přitom není povolán k řešení hypotetických sporů. V této souvislosti je možno přiměřeně odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33: *„Běžný judikát neaspiruje na to být ani učebnicí, ani odbornou příručkou detailně vysvětlující všechny možné variace výkladu zákona dle proměňujících se okolností nejrůznějších případů, které se před soudem mohou v budoucnosti objevit“.* Pro úplnost lze doplnit, že žalovaný žalobkyni v prvostupňovém rozhodnutí sdělil, že pokud má za to, že Úřad postupoval při prodeji nemovitostí v rozporu s právními předpisy, může se obrátit na dozorový orgán, kterým je Ministerstvo financí.
24. Námitky žalobkyně tedy soud neshledal důvodnými.
25. V projednávaném případě žalovaný určil počátek běhu roční lhůty na den 11. 10. 2019, kdy Úřad zaslal Krajskému soudu v Ostravě výzvu k podání návrhu na vklad vlastnického práva pro Českou republiku s příslušností hospodařit pro Úřad, přičemž soud ověřil, že tato je součástí správního spisu. S uvedeným závěrem se přitom soud s ohledem na znění ustanovení § 15 odst. 1 zákona o majetku ztotožnil. Žalovaný tedy nepochybil, pokud za situace, kdy nebyly předmětné nemovitosti v roční lhůtě zpeněženy, předmětné řízení podle § 10 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb., zastavil.

Závěr a náklady řízení

26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. srpna 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu